

[Lykketoft]

gætte på, hvad højesteret mon ville være kommet til, hvor det eneste rigtige havde været, at højesteret havde fået lejlighed til at tage stilling til, om der virkelig var tvivl om en mangeårig praksis på skatteområdet.

Så siger ministeren med citat fra dommen, at man har anerkendt fradrag for udgifter, der knytter sig til fradragsberettigede driftsudgifter. Det er rigtigt, at den formulering er anvendt i dommen, men det er, så vidt jeg har kunnet læse mig til det fra sagkyndiges indlæg, også sådan, at der er megen tvivl om den eksakte hjemmel til denne fradragsret i gældende skattelovgivning, og det er i høj grad et spørgsmål om, hvor megen retskraft den dom har uden for tilfældet Jauerfamilien eller, som ministeren sagde, andre lignende tilfælde. Det er en meget spidsfindig, meget kompliceret og meget uoverskuelig diskussion, hvor mange lignende tilfælde der overhovedet findes.

Jeg må derfor fortsat sige, at der intet var i ministerens redegørelse heroppefra, der fik mig til at ændre synspunkt angående det uhyre betænkelige i den fremgangsmåde, ministeren har valgt med hensyn til Jauersagen. Det kan vi selvfølgelig ikke gøre noget ved i den konkrete sag og har, som jeg også sagde det, allerede af hensyn til familien heller ikke noget ønske om, at det, familien, når ministeren nu har hævet anken, selvfølgelig i god tro har måttet forvente var et afsluttet kapitel, ikke skulle være det længere.

Den anden del af ministerens indlæg beskæftigede sig i meget høj grad med projektet om et udvidet samarbejde mellem skatte- og toldvæsenet og en udvidet kontrolindsats i det hele taget. Der brugte ministeren forskellige meget positive vendinger: ét citat er, at regeringen arbejder seriøst videre, et andet, at der ofres de størst mulige kræfter på sagen. Men det, som interesserede mig mest, da jeg lyttede til indlægget, var, hvor mange bevillinger regeringen havde tænkt sig at søge til projektet, og det kunne jeg ligesom ikke rigtig høre noget særligt om. Men jeg kunne høre ganske klart, især på det, der ikke blev sagt, at regeringen i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt agter at have særlig travlt med at få dette projekt iværksat. Ingen tvivl om, at det er en indsats, der kommer gradvis, at der er mennesker, der skal videreuddannes, at der skal rekrutteres nye folk, og at der blandt dem, der skal rekrutteres, er

ganske mange, som skal have ganske bestemte kvalifikationer, og det tager da en vis tid. Det er i sig selv et argument for at komme i gang så hurtigt som overhovedet muligt, og det kræver nogle ekstra bevillinger, men dem har regeringen ikke gjort anstalter til at søge. Det synes jeg er meget beklageligt, og jeg har spekuleret umådelig meget på, hvad årsagen kan være til, at regeringen ikke har gjort de anstalter, når den nu er så positiv, som skatteministeren siger også i dag og har givet udtryk for det i samråd og i skriftligt materiale til skatteudvalget og også under tidligere besvarelser her i salen.

Den eneste forklaring, jeg rigtig kan tænke mig til, er, at det vil se mindre smukt ud i forhold til regeringens generelle nedskæringspolitik på de offentlige budgetter og på de forskellige ministerier, hvis man skulle ofre ekstra ressourcer på skatteministeriets område til at få gældende regler håndhævet ordentligt. Jeg synes, det er meget beklageligt, hvis det forholder sig på den måde, som jeg også kort berørte i mine indledende bemærkninger. I en tid, hvor vi har en regering, der med stor ret lægger megen vægt på at rette op på statsfinanserne, og hvor man prøver at søge flertal her i folketinget til uhyre ubehagelige og på nogle områder uhyre asociale nedskæringer i offentlige aktiviteter, i offentlig beskæftigelse, har man ikke særlig travlt, ikke nær så travlt, som jeg synes man burde have, med at få samlet den halve milliard kroner netto i forbedring af statsfinanserne, der ligger i dette projekt, op så hurtigt som overhovedet muligt. Det er endda ikke en halv milliard kroner én gang for alle, men en halv milliard kroner på årsbasis i overskud på operationen, når det, som ministeren sagde, efter nogen tid er kørt helt ind.

Vel er der da usikkerhed om de tal – det er der om alle tal – men der er alligevel en betydelig erfaring i skattevæsenet og i toldvæsenet om nytteværdien af en specialrettet indsats, af en indsats af særlig karakter og af et forstærket samarbejde mellem skattevæsenet og toldvæsenet. Derfor synes jeg, at netop den regering, der retter så meget opmærksomhed mod at få rettet op på statsfinanserne, skulle ofre helt maksimalt fornuftige ressourcer på at skaffe så meget som muligt af den opretning fra borgere, som i dag ikke bidrager det, de skal bidrage efter de regler, som er vedtaget i dette folketing. Det er så